

Palmesøndag 2021- Brandt Klawitter (ELBK)

Tekster: Salme 118:1-14; Sak 9:8-12; Fil 2:5-11; Joh 12: 1-19

“Å male Jesus” - Jesaja 50:4-9.

Hvis du var en kunstner, hvordan ville du male Jesus? De fleste av oss ville sannsynligvis ende opp med et maleri av en mann med mørkt, langt hår og skjegg, som nesten alltid har på seg en rød og hvit tunika - kanskje med et lam hengende på skuldrene. Det er interessant å merke seg at noen av de tidligste maleriene av Jesus skildret ham uten skjegg og med kortere hår. Folk har ikke alltid tegnet Jesus på samme måten. I boka *American Jesus* viser forfatteren hvordan amerikanere har tenkt på og skildret Jesus. Jesus har blitt karakterisert som en forbudstillhenger, en mektig CEO (adm. direktør), en svart mann, en jøde, en hinduisk vismann, en hippie og så mye annet. Det merkelige er at Han nesten alltid ender opp med å ligne på den som malte ham. Problemet med det er at man ender opp med spørsmålet: "Kan den ekte Jesus vennligst vise seg?"

Og skulle han faktisk tre frem for oss, uten de mange tilføyelsene av vår syndefulle fantasi, propaganda og politikk, hvordan kunne du og jeg gjenkjenne Ham? Det er et kjempestort og avgjørende spørsmål. Hvorfor? Fakta er at en falsk Jesus ikke er noe annet enn en avgud som ikke kan redde noen av oss. En falsk Jesus setter vår frelse i fare. Hvis vi ikke kjenner Guds Sønn slik Han virkelig er, så kjenner vi heller ikke Gud. Vi kan verken tilbe Ham eller vende oss til Ham i nød. Gud forteller oss gang på gang i sitt ord – særlig i Johannesevangeliet – at den eneste måten å kjenne Gud Faderen på er ved Hans Sønn, Jesus. Derfor, hvis vi ikke med rette kjenner Hans Sønn, så kjenner vi heller ikke Gud.

Amerikanere er ikke de eneste som har slitt med å male Jesus rett. Det skjer over hele verden – og – det har skjedd gjennom historien. Slik fikk vi for eksempel Den nikenske trosbekjennelse (325/381 e.Kr.) Nesten hele trosbekjennelsen ble skrevet som svar på forskjellige kjetters falske ideer om Jesus. Noen hevdet at Jesus ikke var Gud på samme måte som Faderen. Andre, for eksempel, Athanasius, påstod at Han var Gud *av samme vesen som Faderen*. På grunn av viktigheten av denne saken ble kirken tvunget til å formulere trosbekjennelsen. Det var en måte å forsikre seg om at de kunne beholde den rette og sanne Jesus.

Problemet går imidlertid enda lenger tilbake i tid; dette var også et problem den tiden da Jesus levde. Selv mens den ekte Jesus vandret på jorden, hadde folk falske ideer om hvem Han var og hva Han skulle gjøre. På mange måter er dette også historien om palmesøndag. Mens Jesus nærmer seg Jerusalem med disiplene sine og kommer inn i byen på et ungt esel, samles mange folk. Den lille, uvanlige prosesjonen blir til en stor og strålende mottakelse av en konge. Kapper og palmegrener er lagt ned for Den kongelige Rytter. Om ikke alt dette var nok, hører vi de fengende ropene: “*Hosianna, Davids Sønn! Velsignet være Han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!*” Med slike glade hosianna-rop sier folket: "Herre, frels oss!" For en velkomst for Kongen!

Dessverre var dette strålende bildet ikke helt rett. Ja, ordene var og er korrekte; vi bruker dem fortsatt når vi feirer nattverd. Folk trodde imidlertid feilaktig at Jesus var blitt deres jordiske konge. Mange av dem håpet at Han ville løse problemene deres med den romerske okkupasjonen. Sannsynligvis håpet andre at Jesus ville løse alle deres jordiske problemer. De ønsket at Han skulle være akkurat som *de* ville male Ham. Senere denne uken ble nok mange skuffet over Ham. Han kom ikke for å bli malt slik. I dagens pretekst lager Jesaja sitt eget maleri. Dette er imidlertid et annet slags maleri enn hva vår egen fantasi sannsynligvis ville ha malt. Dette maleriet er den type maleri som bare Gud Den Hellige Ånd kan gjøre. Slik tegner Jesaja, århundrer før Jesus ble født, et bilde av den kommende Frelseren, Guds Messias. Likevel maler Jesaja ikke som en drømmende kunstner. Han maler ting som de er. Og hva viser Jesaja oss? Han viser oss den virkelige Jesus. Han viser oss den Jesus vi ikke alltid ønsker å se, men den vi sårt trenger. Jesaja viser oss den fullkomne Guds tjener. Hvordan? Han maler med den perfekte Tjenerens egne ord. Det er et selvportrett av Guds tjener og Sønn.

Tjeneren begynner: "*Herren Herren har gitt meg en disippeltunge, så jeg skal kunne styrke den trette med mine ord.*" Dette er de første penselstrøkene av Jesajas maleri. Vi ser ikke bildet av en eller annen maktsyk konge. Vi ser heller ikke farger av fordømmelse og vrede. Nei, det er et perfekt bilde av Guds perfekte Sønn. Det er omrisset av den perfekte tjeneren: "*Det knekkede rør skal Han ikke knuse, og*

den rykende veke skal Han ikke slokke. I sannhet skal Han føre retten ut til dem.” Denne Jesus knuser ikke de trette. Han kommer ikke for å slukke det siste lysglimt og liv fra knuste hjerter. I stedet kommer Han med ord som gir liv. Dette gjelder imidlertid bare dem som vil motta Ham slik som Han er.

Jesaja fortsetter. Flere detaljer kommer frem med Tjenerens ord: *"Han vekker mitt øre hver morgen, Han vekker det for at jeg skal høre som disipler hører. Herren Herren har åpnet mitt øre, og jeg var ikke gjenstridig, jeg vek ikke tilbake."* Nå begynner silhuetten å fylles ut. Vi ser en som har som sitt eneste ønske å gjøre Guds vilje. Hans ord gjenlyder i Jesu ord hos Lukas, *"Visste dere ikke at jeg må være i min Fars hus?"* (Lk 2:49) Eller hos Johannes: *"Av meg selv gjør jeg ingenting, men slik som Faderen har lært meg, slik taler jeg dette. Han som har sendt meg, er med meg. Han har ikke latt meg bli alene, for jeg gjør alltid det som er til behag for Ham."* (Jn 8:28-29) Denne tjeneren har glede av Guds ord og vilje. For denne perfekte tjeneren er det å høre Guds ord og å adlyde det, samme sak – selv når det er vanskelig.

Hvis dette er målestokken på det som den perfekte Tjeneren viser oss, hva sier det om livene våre? Tar vi oss tid til å lytte til Guds ord slik at det former våre liv hver dag? Hører vi, i bibelsk forstand, med lydighet, og adlyder vi, også når det er vanskelig? *"La dette sinn være i dere, som òg var i Kristus Jesus"* står det skrevet.

Jesaja fortsetter med bildet sitt. Tjeneren sier: *"Min rygg bød jeg fram til dem som slo, og mine kinner til dem som rykket meg i skjegget. Mitt ansikt skjulte jeg ikke for hån og spytt."* Hva betyr det å være tjener? Det betyr, "Herre Gud, skje *Din* vilje. Herre, jeg vil dra dit *Du* kaller og gjøre som *Du* vil." Det er ikke noe bedre eksempel på dette enn vår Herre Jesus. Men hva slags konge eller tjener er det, som males med slag, lugging i skjegget, med spytt og forbannelse. Det er ikke slik vi maler kongen vår!

Hvorfor liker vi ikke et slikt maleri? Det er ikke det at vi ikke liker vold. Vi kan sette på TV-en nesten hvilken som helst kveld og se det siste grufulle drapsmysteriet. I aviser gjelder uttrykket "If it bleeds it leads!" og de viser at det blir lest. Likevel, når det gjelder Jesus, vil vi helst ikke tegne ham på den måten. Vi vil ikke ha det slik. En grunn er kanskje fordi Han er god og barmhjertig. Han spiser med syndere og omgås mennesker som kanskje minner oss om oss selv. Men det er en annen grunn. Vi liker ikke å male bilder av noen som lugges i skjegget og som stønner fordi vi vet at vi på en eller annen måte er koblet sammen med det . Vi vet at alt det Tjeneren må lide, blir gjort for oss. Denne smerten og lidelsen han så villig tåler – det er forårsaket av våre synder. Han lider fordi vi ikke er, og aldri har vært, de perfekte tjenerne Gud skapte oss til. *"Men Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger."* (Jes. 53:5) Det er først når vi innser hva dette betyr for oss at vi sårt trenger en som Jesus.

Det er ikke Jesus CEO-en, hippien, ekspertpsykologen, eller den som er kjempekul vi har behov for. Vi trenger Jesus som villig lider og dør. Vi trenger den Jesus som tar bort verdens synd og som tre dager senere seirer over døden. Han trenger vi, og *bare* Ham. For vårt skitne språk og voldelige hjerter, for vår lyst og grådighet, vår latskap og ulydighet, trenger vi Ham som alene kan vaske oss og gjøre oss rene og nye. Ja, den kristne sukker: "Fordi jeg så ofte har vendt meg bort fra Gud, Jesus, trenger jeg Deg hver morgen. Vær hos meg! Fordi jeg kommer til å møte døden, fordi kroppen min en dag blir begravet og skal råtne i molden, trenger jeg *Deg*, Herre, Du som er oppstandelsen og livet!"

Jesaja fortsetter i teksten vår. Han maler videre. Han fyller ut bildet og forteller oss hvordan denne perfekte Tjeneren stoler helt på Gud. Tjeneren vet at selv om folk hater Ham og snakker mot Ham, er Gud med ham. Han vet at selv om folk latterliggjør Ham og dømmer Ham til døden på et kors så står det fast at: *"Herren Herren vil hjelpe meg,"*. Og slik, på palmesøndag, rir denne ydmyke Tjeneren, vår Herre Jesus, på trekkdyrets fole inn til byen i møte med døden. Ansiktet hans var vendt mot den. Ingen ville røre Ham. Hans vilje er å gjøre det som Faderen har sendt Ham for. *"Likesom Faderen kjenner meg, og jeg kjenner Faderen. Jeg setter mitt liv til for fårene."* (Jn. 10:15)

Hvordan ville du male Jesus? Kanskje er ikke dette et spørsmål som skal stilles. La oss ta Jesajas tegning! Vi trenger den Jesus som skildres i Bibelen og ingen annen. Det er Ham vi trenger hver dag, hver morgen når vi våkner og hele dagen til vi lukker øynene i søvn. Vi trenger den Jesus som lider og møter døden for vår skyld. Det er den eneste Jesus som kan hjelpe oss. Og, på denne palmesøndagen, la oss takke Gud Faderen, det er akkurat den Jesus Han har gitt oss. Amen.